

LA TUIES

—Vuit dies que sóc casats, i ja té son? Ai, la mare, i que patirem!

LA RETAGU DIA

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

La gloriosa proeza aviatoria de Rufasta

Nuestro intrépido director va a intentar la travesía del Sena sin escalas. Emoción en París. Sin noticias de Rufasta. ¿Dónde está don Eleuterio?

Nota de la Redacción.— Estamos sin noticias de nuestro director. Hemos preguntado al cónsul de España en París y, después de muchas averiguaciones, sólo hemos podido saber que Rufasta ha guillado del hotel quedando a deber seis días de pensión y doce consumaciones amorosas que había hecho con la raspá. Practicadas diversas averiguaciones y gracias al celo de la policía francesa, que Mr. Poincaré ha movilizado, se ha hallado en la habitación del hotel que ocupaba don Eleuterio una cartera con dos neumáticos usados, un billete del Metro y un carnet de notas que reproducimos. Tal vez estas líneas sean la obra literaria póstuma de nuestro director, que no ha vacilado en exponer la vida en aras de su amor al deporte.

Lunes. ¿Qué hora es? Las doce. Ya empieza a ser hora de levantarse. ¿Dónde estuve anoche? ¡Ah, sí! Chez Josephine Baker, el nuevo bar nocturno de Montmartre... ¡Qué bueno era el champán! ¡Y qué buena estaba aquella socia!

Mientras me estaba visitando me ha venido a ver Geo London para entrevistarme. Resulta que anoche, que yo llevaba cuatro copas, aposté tres francos en papel a que atravesaba el Sena en avión. Mañana "Le Journal" publica mi retrato. ¡Ahora sí que podréis presumir, lechosos!

Martes. Ya tengo aeroplano. Me han ofrecido galantemente un avión que se llama "Esprit of Champagne". Con él saldré para intentar la travesía del Sena en cuanto haga buen tiempo.

Miércoles. Una riquísima americana, que se dice Esther Kol Ero, ha venido acompañada por dos botones del hotel, a ver si yo la quiero llevar a bordo.

Es guapísima y muy elegante. Figúrense, una americana con dos botones. A mí, la verdad, con el frío que hace, como estaba en mangas de camisa, me hubiese gustado tirarme la americana, pero me he contenido. Quedamos en salir así que no caiga agua.

Jueves. Lluve a botes y barrales. Yo he intentado en vano convencer a la americana de que nos divertiríamos más en cualquier restorán de la Plaza Pigalle, pero ella erre que erre en querer volar.

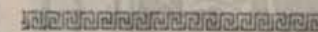
Viernes. Levine me ha hecho proposiciones honestas, que yo he rechazado. Yo no puedo despojarme de la americana así como así. Como hace buen día, hemos quedado con ella que mañana, a entrada de oscuro, intentaremos el gran raid.

Sábado. ¡Ha llegado el momento! El "Esprit of Champagne" está a punto de elevarse. Yo, pretextando que un motor no marcha, digo que no hay de cocidos y que mañana será otro día.

Domingo. Hoy no hay más remedio que exponer la piel y quedar como un hombre. Ya está todo pre-

parado. Llevo en el aeroplano además de la americana, un retrato de la Josefina Baker, seis postales puercas, un tomo de "La Vanguardia" y una novela de Blasco Ibáñez. El aparato se me levanta. La música toca la Marselesa. La americana sonríe. Ya vamos por los aires. Parezco un picador en día de cogida.

Rufasta,
 rival de Lindbergh.

SALPICADURAS

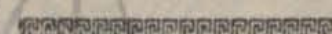
Leemos, cortamos y pegamos, en uso del pleno derecho del fusilen que nos confiere nuestra profesión:

"El nuevo baile del avestruz.

Ha comenzado a bailarse en los Estados Unidos un nuevo baile. Se baila a paso de procesión y del vals de dos tiempos, con movimientos de cadera de un efecto extraño.

Este baile se inspira, parece ser, en los movimientos de los avestruces de la especie "nandu", que viven en la América del Sur."

Hemos transmitido telegráficamente la noticia al "Nandu", legítimo marido de "La Tuies", quien nos ha prometido bajar a Barcelona de acónito, que dice Picó, un día de estos.

ACUDIDOS ORIGINALES

¿Cuál es el auto más artístico?

El autorretrato.

¿Y el plato más caro? La tortilla. Cada una, a lo menos, cuesta un huevo.

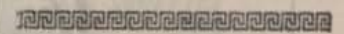
ESPECTACLES GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia
 Santpere-.-Bergés
 Primera actriu:
 Asumpció Casals

Exit colossal
 de

DITXOSA NIT

DE NUVIS!

TEATRE COMIC

L'exit dels èxits
 Tothom ha d'anar a veure

NOT-YET

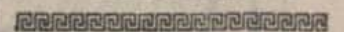
PAS ENCORE —
 TODAVIA NO —
 ENCORE NO —

i

ROXANA

la millor obra del mestre
 LUNA

Direcció artística:
 Manuel Sugañes

TEATRE NOU

EXIT COLOSSAL
 CHARIVARI

Cada nit
 CHARIVARI

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

La definició de l'amic

EN un correu particular d'un periòdic francès trobem la següent definició de l'amic, feta per un llegidor anònim, però digna d'en Marck Twain o d'en Chesterton:

"Un amic, és un senyor que té sempre cobert posat a la vostra taula, que vos demana un cigarrret i se'n fica dotze a la butxaca, que vos demana que li deixeu per anar a fer el caca a un sopar la vostra agulla de corbata. Un amic, es el senyor que vé a fi de més a demanar-vos cuartos per a comprar una pell a la "Bella Cacauets" del "Apolo Concert" i que, així que es troba sol amb la vostra senyora, fà tot el que pot per a convencer-la de que és la més maca i la més desgraciada de les dones i s'ofereix desinteressadament a consolar-la. Un amic, es igual que un paraigues, que se't gira quan et fà més falta i que, si un dia, cansat de la amistat, l'envieu a pendre vent, anirà dient que vos sou un ximple, la vos-

tra dona, una qualsevol, la vostra filla, un cap vert i el vostre fill un candidat a la Presó Model... Hi havia un escriptor que deia: "Amic veritable, on ets?" I jo, afegeixo: "Sigues on sigues, queda-t'hi, que jo no aniré pas a cercarte..."

Uva, anònim comunicant. Vostè hi toca!

La bella parla

DEL "T. B. O.", d'aquesta setmana:

"Y se quedó endormiscado..."

¡Hombra, sanyort Buigas! ¡Sus ascriptores chafan de aquellu màs mal al castellanu!

L'oferiment

PARLA una cupletista amb un cambrer:

—Al principi, en vaig fer cas... Em va semblar un bon xicot... I com que em va prometre que em passaria alguna cosa...

—I li va passar?

Plat escàs

UNS catalans varen entrar l'altre dia en un restaurant parisenc servit, com gairebé tots, per noies.

—Què pendrem, nois? — digué el que menava la colla.

Cadascú va triar el seu menú. Quan va tocar el torn al darrer, aquest va dir:

—Vaig a preguntar a aquella noia si té filet.

—No perdi's el temps. Per aixó, si acàs, hauríem d'anar a un restaurant on servissin homes...

L'Hortolà de Sant Boi

PETICIO OPORTUNA

EN Ramonet i l'Antonieta, s'havien quedat sols al pis aquella tarda de diumenge, i com que no tenien gaires coses per dir-se, perquè ja se les havien dit totes, els hi va semblar millor aprofitar el temps i anar per feina. No hi ha cap necessitat d'explicar-vos quina mena de feina era la que feien, veritat? Res, coses d'enamorats que estàn sols en un pis una tarda de diumenge i que no tenen res que dir-se.

Però al bo de l'idilli, una veu que semblava talment una cafetera russa esquerpada, els va deixar freds i sense esma de dir un mot. Era la mare d'ella que s'havia repensat i havia tornat a casa més aviat del que convenia als dos enamorats.

En Ramonet, dret en mig de la sala i quasi vestit amb la mateixa roba que usava el nostre pare Adam, tingué una idea salvadora:

—Veurà, senyora, no s'estranyi de trobar-nos així. Es que m'estava assajant per demanar-li la mà de l'Antonieta i com que vostè trigava, nosaltres que suposavem la seva conformitat, anavem fent.

Aixó vol dir una cosa: que quan hagis de passar una tarda sol al costat de la xicota, procura que no sigui a casa d'ella mateixa.

Sara Trusta

UNA NOIA INDIGNADA

LA Palmira tornà al saló de ball, amb els ulls que li sortien de la cara. S'assentà d'una revolada al costat de la seva amiga Lluisa i es quedà més sorruda que un nano al que no li han donat un bombò.

—Què tens, què et passa? — li preguntà la Lluisa estranyada.

—Que en Boada és un pocavergonya! — respongué secament.

La Lluisa se la quedà mirant, i després d'un breu silenci, insistí:

—Es pot saber què t'ha passat amb en Boada, per pendre-t'ho tan a la valenta?

—Tú saps d'on vinc ara?

—Es clar que ho sé: del tocador.

—Doncs, mentres estava a dins, en Boada ha obert la porta i m'ha trobat posant-me essencia a....

—No parli's més; ja m'ho penso a on. I què ha fet en Boada en veure't així?

—Què ha fet, el desvergonyit? D'aixó em queixo! S'ha retirat bo i dient: perdoni, senyoreta, m'he equivocat de porta!

Vanda Rheta

—Aquests barrets tenen l'inconvenient de que no se't veu la cara.

—No és pas la cara que miren els homes!

Novel·la de bons y mals costums

Capítol quart

FLORA, l'esposa d'en Vicens Bou, acabava tot just de llevar-se. Des de el fons del corredor la veié avançar l'Ernest, lentament, suaument, tota ella displicència i laxitut, com una gerda toïa de flors, de mil colors detonants, gronxant-se en una sola branca. Vestia una païama de tons vius i rutilants que es feien més lluminosos en passar davant dels finestrals del corredor i tornasolar-se a cada moviment del seu cos, flexible com un vímec. En arribar al marc ovalat que donava accés al rebedor, es quedà aturada un moment.

L'Ernest, aturadit, emborratxat per l'ambient de sensualitat que en aquella casa es respirava, no encertava a trobar la manera de justificar-se davant de l'esposa del seu amic.

Ella el saludà, més amb els ulls que amb la paraula, i després d'un brevíssim diàleg, el feu passar a un salonet de confiança. Era una saleta tèbia i amlaltiga. La serventa descorregué un dels sedosos portiers i sortí tancant la porta darrera seu.

Un nou devassall de color impresionà fonament a l'Ernest. Res en aquell interior respirava suavitat conjugal. Tot cremava les sangs, com brases enceses en el caliu de la luxúria. Coixins enormes, estesos d'ací d'allà, no deixaven caminar lliurement. Tauletes diminutes, que no alçaven un pam de terra, parlaven de costums orientals, d'indolències tropicals i de decadències romanes en el viure quotidià.

Repartits arreu, en un desordre magnífic i captivador, s'oviraven estotxos amb bombons, flascons d'essències de colors verges i cigarretes egípcies. La llum

penetrava a l'estança, tamitzada per tuls i teles fines i, esgairant les finestres, penjaven flonjos cortinatges de tonalitats sòlides, des de el morat intens al càdmi vivíssim.

Flora, d'un saltiró àgil i desenfadat, s'aclofà en una mena d'otomana formada per un informe apilotament de coixins, i convidà a l'Ernest a seure al costat d'ella, bo i oferint-li amb un gest suau i aristocràtic, un "bout doré" primíssim, que ell acceptà maquinalment, com si temés caure en el ridícol i li fes vergonya davant d'una dama, confessar que no fumava.

—Li prego que em dispensi, senyora, que l'hagi molestat en moment tan inoportú — començà l'Ernest, sense saber del cert el què anava a dir— però... un negoci urgent, inajornable... un d'aquells negocis la realització dels quals depèn d'una hora... d'un minut... d'un segon, m'obliga a abusar de la seva amabilitat.

L'Ernest parlava incert, atropellat, donant de cop i volta valors inusitats a les paraules i remarcant-les més del que precisava. Ella, displicent, fina com una navalla, l'anava escoltant i a cada suspensió de l'Ernest feia un gest de comprensió amb la testa per animar-lo i donar-li el convenciment de què ell estava mancat. Però ell, seguia parlant d'una manera mecànica, buida. Les seves paraules percutien insinceres en la buidor, com si sortissin d'un fonògraf i els manqués ànima per aguantar-les.

Quan l'Ernest hagué acabat la corda de l'embestida inicial, ella se'l quedà mirant llarga estona, amb mirada protectora, quasibé maternal i l'anà acorralant en ell mateix, com un pollet que ha perdut la lloca. No hi estava acostumat a mentir l'Ernest i menys davant d'una dona tan estranyament torbadora com l'espo-

sa del seu amic. No sabia què fer, ni què dir. Les mans li feien nosa per tot arreu. Els ulls cercaven llocs on reposar-se per no trobar-se amb la mirada de Flora.

Ella el tragué del mar de núvols en què ell mateix s'havia submergit. Pegà xuclada a la cigarreta i llençant enlaire l'espiral del fum blavenc, preguntà amb senzillesa:

—... com es diu, si es pot saber?

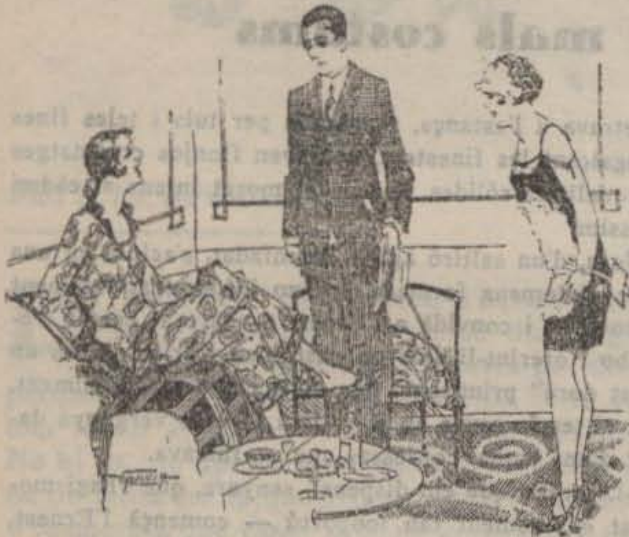
—Ai, perdoni la distracció, però...

I li oferí una targeta de la seva casa comercial, que ella es mirà ponderativa, movent la testa i mig cloent els ulls, bo i recordant la inutilitat del seu marit que a les targes sols hi podia posar un títol: "fill de milionari".

Després reprengué sense truculències ni afectació de cap mena:

—No, no és el nom de vostè el què demanava; era el d'"ella"...

I deixà caure al damunt del cristall de la tauleta

El fibló de la mirada de la Flora, no el va deixar acabar.

la targeta que li havia donat, furgant ara amb la mirada, en les més recòndites turbacions de l'Ernest, com si fos una llum implacable que el deixés despul·lat en la mentida.

Ell estava descentrat. L'escomesa l'havia agafat tan desprevingut que es quedà sense paraula. Malgrat tot, féu un esforç i somrient, amb un somriure forçat i dolorós, aclarí:

—Perdoni, senyora, però crec haver-li dit que es tractava d'un negoci...

—Bertina! — murmurà displicent la Flora, deixant caure el cos en el respall del seient que suara havia anat a ocupar i com si no hagués sentit les darreres paraules de l'Ernest. — Em portaràs l'esmorzar, reineta?

I després, contestant a l'Ernest:

—Els conec molt bé els negocis del meu marit... Ca-

sada, soltera, vídua, rossa, morena...? Tan me fa! Era curiositat, pura curiositat. M'acompanyarà, veritat?— preguntà en veure que la Bertina entrava amb el servei.

L'Ernest estava enfebrat. Desitjava sortir fos com fos d'aquella enutjosa situació, i aixecant-se:

—Jo voldria — digué ja més sincer, ja més segur de si mateix — que la senyora no donés una falsa interpretació a les meves paraules, però, és a prop de la una, sóc casat i no he faltat mai a casa a les hores de menjar. Sentint-ho molt, doncs...

El fibló de la mirada de la Flora no el va deixar acabar. Ella, també a peu dret, i prop, molt a prop d'ell, quasi a fregar-lo, murmurà estrenyent-li la destra, quietament, llargament, acaricianta:

—La seva justificació no pot ésser ni més raonada, ni més simpàtica, però jo desitjo pendre un dia el te amb vostè.

Es quedaren mirant-se l'un a l'altre. Ella encara li tenia agafada la mà. Ell sentia que les cames amb prou feines l'aguantaven. Un nus a la gola no el deixava parlar. Un formigueig en les artèries l'emplenava de neguits.

Ella continuà, amb la veu vellutada i treient importància al convit:

—M'agradarà molt parlar dels negocis del meu marit, amb un jove tan formal com vostè. Perquè vostè fa cara d'ésser-ne molt de formal. Quin dia li sembla, doncs?

L'Ernest, perplexe, perduda completament la carta de navegar, indicà:

—Divendres?

—Magnífic! Es un gran dia! Llàstima que no caigués en tretze, que seria més complet!

Estrenyé ara efusivament, amb les dues mans, la de l'Ernest, i adreçant-se a la Bertina, li digué carinyosa, satisfeta, com si una alegria interior es desbordés de sobte en els seus llavis:

—Vols acompanyar el senyor, prenda?

Amb pas incert, com una baluerna desballestada, seguí l'Ernest la serventa, amb els ulls fits en les seves opulències carnals, ampuloses, marejantes, que en caminar, sota el faldellí d'alpaca negra, evocaven les llustroses anques de les haques braves...

La Flora, des del darrera d'un finestral, amb una cigarreta a la mà, va seguir amb la vista l'Ernest, que es perdia avinguda enllà. Després, de cara a l'ampla lluna d'un mirall, exclamà retorcent-se com una serp:

—Pobret...!

La Bertina, a peu dret en el marc de l'habitació i acariciant amb les mans el seu diminut devanet, murmurà picardiosa:

—Un colominet, veritat, senyoreta?...

Es miraren sense somriure, amb mirada càlida, intel·ligent, perversa, i la Bertina entrà a l'habitació cloent la porta darrera d'ella...

LAURA BRUNET

(Continuarà)

—Per què no és estrany? — preguntaven Brotons tot sorprès.

—Home senzillament: perquè jo soc un xic diabètic, saps?

En Brotons va quedar tan escorregut davant de la magnífica agudesa d'en Ribalta, que mai més ens va explicar cap conquesta. F. i K. Mela

—Es veritat que aquest collaret que m'ha regalat don Lluís, és fals, però consti que el que jo li he donat tampoc era gaire de bona llei.

EL "CORRIDO" ESCORREGUT

EN Brotons era el més fatxenda de la nostra colla. Segons ell, n'havia tombades més que en Valentino. Cada dia ens n'explicava una de nova, que nosaltres ens creiem o no, però que no teniem més remei que escoltar.

Tots nosaltres som dependents de un gran bazar barceloní i en Brotons ens vingué un dia amb el "cuento" de què havia fet caure el diumenge abans a la nova dependenta de la secció de sederes.

—Quina xicota, nois! — ens deia ponderatiu per fer-nos més salivera — Quins ulls més incitants! Quines carns més temptadores! I sobre tot, quins llavis més dolços! De sucre, nois, de sucre...!

En Ribalta se l'escoltava com si sentís ploure i per fi, empimpat, intervingué:

—No és estrany, no que aquesta xicota tingui els llavis tan dolços...

—Aquests senyorets tenen unes coses més estranyes! Ara el meu s'ha empenyat en que per servir-li bé l'esmorzar, m'haig de posar mitges de seda!

—Ai, oficial, tota aquesta nit m'he sentit una cosa estranya dins del cos que no m'ha deixat dormir tranquil·la.

—Havia tancat la porta del camerot, senyora?

EL DIA MES FELIÇ

EN una reunió d'aquestes en les quals es barreja la literatura de Becquer i Rubén Darío, amb el darrer fox, un jove, a l'hora de les "preguntes i respostes", en fa una un xic maliciosa que cap senyoreta s'atreveix a contestar. I és ben senzilla, per cert, ja que el jove ha preguntat quin era el dia més feliç per una noia.

—No ho saben? — insisteix el jove contemplant les roselles que s'encenen en les galtoneres de les damiselles — Es donen?

I un dels concurrents, que és un barra de marca, intervé amb aire de suficiència per acabar amb aquella situació tan violenta:

—Es clar, que les senyoretetes no poden contestar, beneit! Tú també fas unes preguntes!

—Trobo que no té res de particular!

—No ha de tenir, no ha de tenir! Que no comprens que el més feliç d'una senyoreta, no és an dia, sino una nit...!

Si no surt corrents de la reunió, els papàs li fan reformes a la fatxada!

K. Brit

EL PERFECTE "CORRIDO"

EN Cardunets era un xicot que sempre anava a la vela i mai s'enterava de res. Es passava les nits en blanc dient coses a la nineta que la sort li havia posat al llit i de dia sempre baixava de l'hort. Però aquesta vida de noctàmbul el portà a un estat deplorable de salut i hagué d'enviar a cercar el metge.

Aquest després de un detingut examen, brandà el cap amb pessimisme.

—Miri, amic Cardunets, — li diguè amicalment — vostè ha de canviar de vida. Estic se-

gur de què vostè va a dormir a la matinada i després es deu llevar qui sap a quina hora. Ha de canviar, Cardunets, ha de canviar, sino no hi haurà remei. Calen passeigs matinals pels afores i oxigenar-se els pulmons. A veure: a quina hora es lleva vostè cada dia?

—I ara, doctor, a l'hora que es lleva tothom: a les cinc de la tarda!

En Cardunets encara no s'havia enterat de què en el món hi ha molta gent que es lleva abans de pondres el sol.

K. K. Tua II

DESPRES DEL COMBAT

EN Lluïset i donya Marguerida es varen conèixer aquella tarda al cine. Tot havia anat com una seda i després de una deliciosa sessió de treballs nocturns assentats l'un al costat de l'altre en el "Pathé", varen pujar a l'auto de donya Marguerida i juntets se'n varen anar cap al xaletet que la magnífica tardoral té a l'Avinguda del Tibidabo.

Ella, ferma i pletòrica com una torre de Babel, en el plè dels seus quaranta anys, va fer veritables bogeries amb en Lluïset que no en tenia més que divuit i que es pot dir que quasi, quasi era un melonet per encetar.

Quan, ja a la llinda de la porta es despediren, entre petó i petó, li preguntà ell tot carinyós:

—I ara, quan te sembla que podré tornar?

Ella se'l va mirar de dalt a baix, va llençar un fondo sospir en veure'l tot macilent i ullerós i respongué amb recança:

—Això ets tú, fillet, qui ho sabrà. N'hi ha que a l'endemà mateix ja els torno a trobar en el cine, però n'hi ha d'altres que necessiten quinze dies per poder tornar a venir-me a saludar...

Ben Hand Dhins

—Et presento aquesta amigueta, que té un cor molt gran. No té un no per res ni per ningú, creu-me.

—Has dit un cor, veritat?

LA INNOCENCIA DE LA NEUS

EN el jardí de ca la Neus, ella, en Rafelet i en Salvador, estan explicant contes i en devinalles per passar la tarla. Com ja podeu comprendre, davant de la Neus, que és una nena innocent com una novícia, els contes que s'expliquen son blancs, completament blancs. Però en Rafelet voldria explicar-ne un de un xic

escabrós i després de moltes evasives es decideix a fer-ho refiat de què valent-se de la metàfora i amb la innocència de la Neus, no n'entendrà si no el bon sentit i comença a explicar:

“Una vegada, el president de la república francesa, acompanyat de la seva senyora, va visitar el soldà del Marroc. Ella, la senyora, va mostrar desigs de veure l'harem i el soldà va accedir a condició de què no l'acompanyés cap home, ja que la seva religió prohibia en absolut l'entrada de mascles en aquell lloc sagrat.

—Senyoreta, suposo que ara no dirà soc un home curt de geni...

—Veritablement. No el feia pas tan... tan atrevit com ha resultat!

Durant la visita, el soldà va deixar caure el seu mocador davant d'una de les favorites del harem.

—Què significa això? — preguntà amb interès la presidenta.

—Això significa, senyora, — aclarí un dels

acompanyants del soldà, — que aquesta nit la muller escollida per el nostre soberà és aquella davant de la qual ha deixat caure el mocador.

—I doncs, i les altres què faran totes soles? — insistí la presidenta.

—Les altres... les altres es mocran amb els dits!"

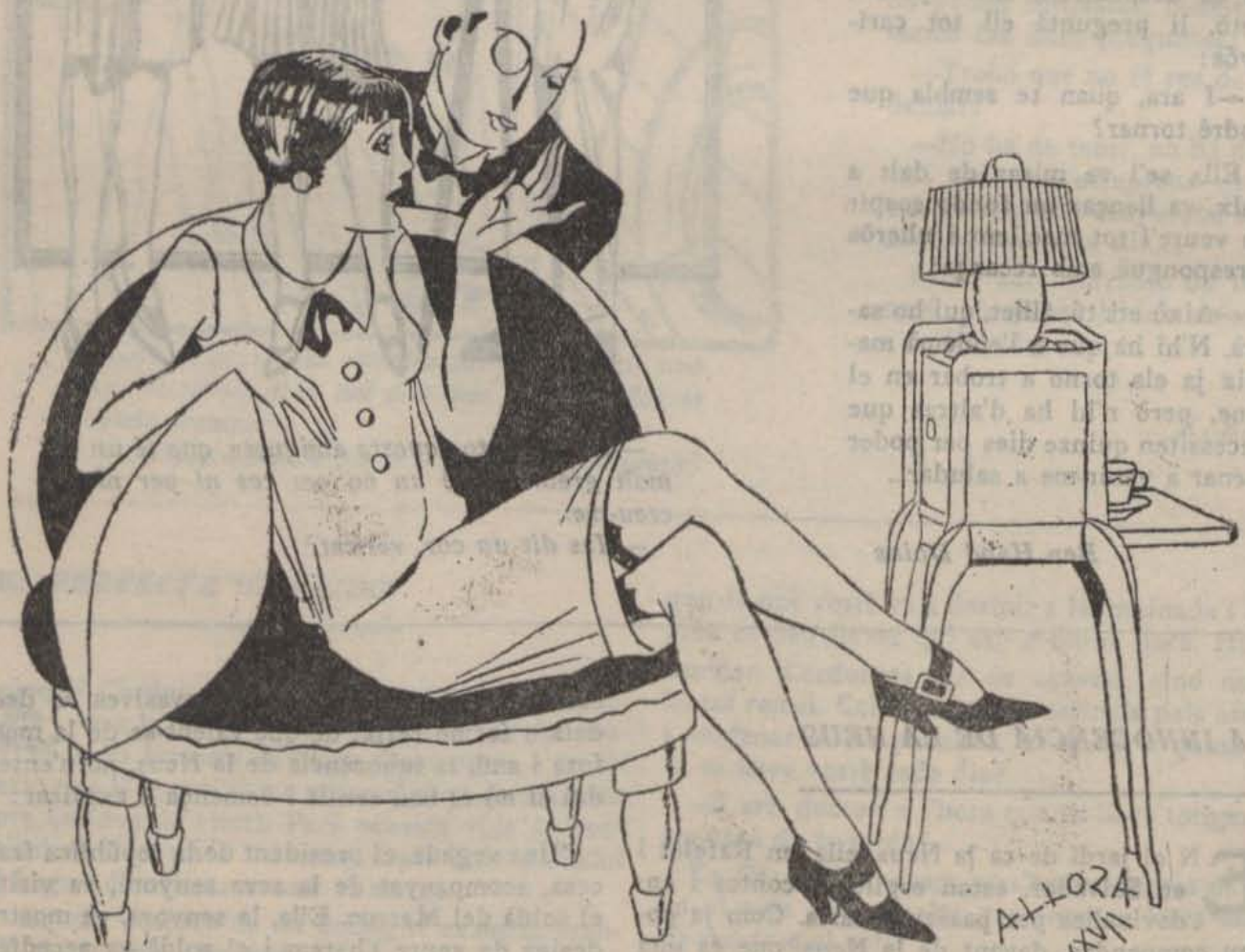
En Rafelet, en acabar de contar la seva història, estava del tot satisfet. Amb la seva habilitat, estava convençut de què la Neus havia pres les paraules al peu de la lletra i sense mala intenció, però en veure-la tota capficada, li preguntà:

—Què li sembla Neus? Li ha agradat aquest conte?

—Molt! — respongué ella — Però no entenc perquè les demés favorites s'havien de mocrar amb els dits. Com si no hi haguessin altres coses per "mocrar-se" mentres el soldà dormia amb la favorita!

I ara aneu creient en l'innocència de les nenes tendres.

Clara Dou

—Es inútil, Reixacs, sóc casada i no vui co mpromisos.

—Es poden evitar, senyora, es poden evitar...

ALLOTA
XXVII

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'à! k!

EL TRUC D'EN PALLARES

NOIS, — començà a explicar en Pallarés quan s'hagué assentat al volt de la taula del cafè de la quieta vila de Riudoms — he trobat el gran truc per ensarronar a la meua dona i poder-me quedar amb vosaltres fent la manilla fins a darrera hora!

—Home, ja era hora! No semblava sinó que tinguessis vuit anys, anan-te'n a dormir a les onze!

—Res, nois, el gran truc; he dit a la meua dona que de nit vaig a ajudar al senyor Fort, el farmacèutic i així ella no em clavarà escàndol quan torni a casa.

Tots els de la taula es quedaren mirant-se els uns als altres, perquè cal tenir en compte que tota la vila menys en Pallarés, naturalment, estava assabentada de què la dona d'aquest i el farmacèutic s'entenen d'una manera perfecta i metòdica.

Noi de Reus

DELICIOSA INFANTESA...

LA mamà per premiar el bon comportament de la Nurieta, l'ha portat a una pastisseria i li ha deixat triar el bombó que més li agradés.

—Aquells ninets de xacolata! — cridà la menuda.
—Molt bé, bufona — digué la mamà —. Tria el que vulguis.

La menuda comença a mirar i remirar i no feia cara de gens satisfeta.

—Tot son nenes! — exclamà a la fi amb desconsol.

—I tú què volies?

—Un nen.

—Un nen? — preguntà el pastisser estranyat —. I per què voldries un nen, maca?

—Perquè hi hauria més xacolata!

D'ida Roth

UN HOME REPOSAT

OUAN en Regordosa deia una cosa, amb aquell posat de patriarca que posava, hi havia que escoltar-lo molt bé i entendre'n més el sentit que la valor real de les seves paraules. Era molt llegit i el que ell deia regularment eren sentències inapel·lables.

Aquest dia va trobar al seu amic Palaudaries, qui li digué atropellat i nerviós com un exprés en marxa:

—Estic content, Regordosa, molt content!

—De debó?

—T'ho juro! La meua dona ha tingut un nen!

En Regordosa se'l quedà mirant llarga estona i posant-li una mà damunt de l'espatlla, li digué confidencialment:

—Així per el què veig ja deus saber qui és el seu pare...

En Palaudaries va fer un bot com un cabrit.

—No sé com no t'omple la cara de bofetades, beneit! Aquestes bromes no se'm fan a mí! Això és una ofensa intolerable a la meua dona!

I en Regordosa, amb aquella naturalitat que el caracteritza, continuà:

—Perdona, noi. Creu-me que no em creia que t'ho

prenguessis d'aquesta manera. Em semblava la cosa més natural del món que tú sapiguessis qui era el pare d'aquesta criatura!

K. M. A. Sutra

CONFIDENCIES

UNS quants jovenets i unes quantes senyoretetes, en un recó del saló, mentres els demés ballen, parlen confidencialment de coses amagades.

La conversa s'ha anat fent atrevida i ara parlen de les pigues que té cada u.

—Jo, — diu una de les senyoretetes — en tinc una damunt mateix del pit.

—Jo — fa una altra — en tinc una en el tormell.

—Doncs la meva — fa una darrera — la tinc... oh, no es pot dir on la tinc, veritat Jaumet? — pregunta maliciosa donant un cop de colze a un dels joves de la reunió.

El jove es torna vermell. Les noies ofeguen una rialla, però no acaba aquí la cosa, perquè un altre dels joves afegeix amb la més gran naturalitat del món:

—No sé perquè no s'ha de poder dir! Vaja un secret! Sabeu on la té la piga? Sota mateix del llombrigo!

Des d'allavors ja no es va parlar més de pigues. Totes tenien por de distreure's i de parlar un xic més del què convenia.

Vanda Rhassa

MENTIDES, NO!

LA Carmeta era una noia que havia estat educada en els severs principis de la veritat, i mai, però mai, no deia una mentida encara que li hagués de costar molt car de dir la veritat.

Aquest dia, la Carmeta i l'encarregat del taller de modes on ella treballa, van anar a sopar solets, i després, per fer-se passar els efectes del xampany, van llogar una cambreta a can Verdura i s'hi van estar fins a les tres.

Quan la noia va sortir al carrer i va veure l'hora que era, es va esverar com una cabreta.

—Ai, quin escàndol m'espera a casa! La meva mare em matarà!

—Mira, Carmeta, saps què pots fer? digues a la teva mare que has vetllat i si demà ho ve a preguntar jo li diré que és veritat...

—No, no, mentides no, de cap de les maneres. Ademés: cada vegada que vaig amb algun jove a les nits, prefereixo dir-li la veritat i aguantar el xàfec de l'escàndol...

I l'encarregat que es creia que aquella nit havia estrenat alguna cosa...!

Mira Nius

ORGULL DE RAÇA

LA senyora baronessa de Ficafort, ha sortit a donar un tomb, acompanyada del seu administrador a donar un cop d'ull a les seves propietats rurals. Després d'una bona caminada, la senyora baronessa s'assenta al peu d'una font damunt d'una roca un xic alta. Un trosset enllà, en un marge, s'assenta també el seu administrador, que sense la més petita mala intenció s'entrega a l'encís de contemplar el magnífic panorama que la senyora baronessa li ofereix des del seu seient.

Segueixen una conversa que venien sostenint pel camí.

—Cregui, donya Eulàlia — li diu ell — que a vostè li convindria tornar-se a casar. Pensi que una senyora vídua, amb les propietats que vostè té, no pot atendre els seus interessos...

—Si, ja ho sé, però no trobo cap partit del meu braç. Jo vull un home que estigui a la meva altura...

—Malgrat tot, senyora baronessa, s'hi està tan bé, un xic més avall...

La baronessa encara és l'hora que no ha entès les paraules del seu administrador.

Guillem de Pressa

ACLARIMENT IMPOSSIBLE

TOTS sabeu que ara els criminals i els Nadregots es descobreixen mitjançant les senyals digitals que deixen damunt de ço que toquen. Es una ciència matemàtica que diuen que quasi mai no falla. Però aquest dia la ciència que en podríem dir "digitalina" va sofrir un dels seus més grossos fracassos.

Figureu-vos que a donya Mercè en el cinema li van robar un pendentif que portava penjant sota el vestit i damunt mateix dels pits. Era un pendentif de brillants valorat en dotze mil pessetes, i donya Mercè estava desesperada.

—No hi ha més remei que recórrer a les marques digitals, — li digueren al jutjat. — Es clar que és una operació un xic delicada, però la farem fer per una senyora, en atenció que es tracta d'una dama.

Donya Mercè s'hi va conformar i la inspectora va emetre el següent dictamen:

"Examinada la part on reposava el pendentif de la reclamanta, resulta que hi ha trenta vuit senyals digitals de dits diferents."

La identificació, doncs, fou impossible.

Vanda Rhota .....

Conte premiat en el número passat:

UN HOME PRACTIC

EL BON DEPENDENT

MIRA, Manel, — li digué el senyor Reixacs quan hagué tancat la porta del despatx i el tingué assentat davant de la seva taula—tu i jo havem de parlar llargament.

—Sí, senyor, sí, com vostè vulgui — respongué en Manel, que en trobar-se davant del seu principal, era l'home més curt i més apocat del món.

—Tú ja saps — continuà el senyor Reixacs — que en aquesta casa se t'aprècia...

—Sí, senyor, sí...

—Tú ja saps, que jo mai he tingut un no per tú...

—Sí, senyor, sí...

—Doncs, bé, Manel: et voldria demanar un favor.

—Digui, digui, senyor Reixacs...

—Com que penso nomenar-te caixer i donar-te poders, per estar més tranquil, voldria que et casessis.

En Manel aquesta vegada no va contestar un mot i es va quedar mirant-se al seu principal com un ensa. Tantes emocions d'un sol cop, el varen aturdir: caixer, poders, casament... Eren masses coses per poder-les pahir totes d'una vegada.

El senyor Reixacs continuà:

—Què et sembla la meva proposició?

—Oh, molt bé, admirable, però... ja veurà, és el cas que jo no tinc promesa, sap?, i això de ca-

—Mira, noia, deixa-m'ho córrer, perquè ets la dona més pesada que he conegut.

sar-se...

—No t'hi amohinis. Tot ho tinc previst. T'agradaria l'Adelina?

—La senyoreta Adelina...? La seva filla, senyor Reixacs...? — va preguntà en Manel tot emocionat.

—La mateixa. Però he de fer-te una petita aclaració; una cosa sense importància si tú vols, però a mí no m'agrada jugar amb cartes amagades...

—Digui, digui, senyor Reixacs...

—Doncs bé, fill meu: l'Adelina està, com t'ho diré ara jo?, ja em pots comprendre: va rrelliscar i està una micota... Ja m'entens, veritat?

—Sí senyor, sí... però cregui, senyor Reixacs, encara que no ho estés, també m'hi casaria...!

Confessem que en Manelet, era el model dels dependents ja que sabia canviar en qualitats precioses els més grossos defectes dels seus principals.

Fly Candor

—Res, està vist. De des que en Lluís pren l'EROTYL, sembla talment un altre home!...

Erotyl és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona

Impremta Laisman. - Bou de Sant Pere, 9 - Barcelona

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA "LA PAPELERA DE CEGAMA"

representant a Barcelona:

ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER— TOMAS RIBALTA — Valencia, 316 —

HEM estat a l'"Eden Concert", on ha debutat una orquestra russa que porta per nom "Els Wladimiroff". En una temporada d'hivern com la que es prepara, trobem molt bé que a l'"Eden" hi posin russos, perquè escalfen, i això em penso que no vindrà gens malament a les xamoses xicotetes que ballen i fan ballar en aquella històrica casa, molt més històrica que la de l'"Arte Mayor de la Seda".

Puix més de quatre vegades la llençadora va i ve al local que l'Angeleta hi té damunt de l'"Eden".

EL CONSEJERO DEL AMOR

EN Clovis Eimeric, el bon amic, l'excel·lent company i encara millor escriptor, estrena demà a la nit a l'esmentat teatre "Romea" una rondalla per a infants que du per títol "Mestre Gat, o el Gat amb botetes".

Desitjem de tot cor que sigui un gros èxit, com correspon a la ben assolida fama d'En Clovis i del matrimoni Vila-Davi.

Ara sí que es podrà dir sense por d'exagerar que "Romea" és de debò el teatre català.

EL CONSEJERO DEL AMOR

A "Eldorado" en Suárez de Deza, que a cada pas que dona mostra més palesament el seu talent d'expert comediògraf, ha estrenat "El Molinero y el Diablo", poema dramàtic d'un formidable valor teatral i poètic.

I naturalment, com que val i no necessita cultivar certes societats de bombos mutus que funcionen a Barcelona i que l'Assamblea Nacional hauria de manar dissoldre, la crítica, o més ben dit, certa crítica, se li ha tirat al damunt.

Que és el que en aquesta terra passa desgraciadament quan es revela un autor que està dotat de talent.

DITXOSA nit de nuvis" du per títol el vodevil que fan actualment al teatre "Espanyol". Encara que no sigui cap cosa de l'altre món, fa riure i l'altre, que és el que vol la gent, i la colla Santpere-Bergés pot anar tirant, que ja és molt en aquests temps.

Puix tothom es queda a casa i el Paral·lel va morint d'una lenta malaltia que el cor li va consumint.

EL CONSEJERO DEL AMOR

A l'"Apolo", amb motiu de les representacions de "Las castigadoras", anuncien textualment:

"Triunfo de autores, compañía, escenógrafos, modistas y de las 110 señoritas de conjunto. Exito verdad, estupendo."

Trobo que en aquesta llista s'han descuidat a un senyor puix també calia dir quelcom de l'apuntador.

EL CONSEJERO DEL AMOR

ARA, al "Ba-ta-clan", hi ha "cante jondo por todo lo alto". Jo no comprenc que es pugui lligar així lo "jondo" i lo "alto", però, com que no sóc castic ni vaig a Villa-Rosa, i substitueixo en les meves democràtiques juergues la mançanilla pel cafè amb llet aigualit, tampoc m'hi vull encaparrar.

Millor m'encaparraria amb la Fina Setny, una noia nova a Barcelona, la qual ha estrenat — artísticament

EP!... EP!... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: LA MUNDIAL. — ESPALTER, 6

NOTA

Se serveixen comandes per correu, amb tota discreció

s'entèn — l'escenari del senyor Serano. Va d'allò més bé i està més ben formada que les estàtues de la Plaça de Catalunya.

La llàstima és que la noia aquest nom s'hagi posat puix molts es creuen que és russa o bé del Baix Priorat.

EL CONSEJERO DEL AMOR

EN Juli Vallmitjana, l'admirable autor de "Els Zin-calos", ha assolit un nou triomf amb l'estrena a "Romea" de la seva magnífica obra "La caravana perduda".

El públic, que sap apreciar el que és or i el que es bisuteria d'encant, ha correspost als esforços de la parella Vila-Davi omplint el teatre i ovacionant l'autor i els intèrprets.

Puig si bé la caravana s'ha perdut, el seu autor escrivint tan bonic drama, no ha perdut el temps del tot.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL "Pompeya" ha debutat l'Amàlia Alegria, aquella dels "aires regionales" que no encostipen. Canta amb veu i la té tan grossa que l'Ariño ha hagut de fer reforçar el sostre.

Menys mal que hi ha concurrència i que en aquell music-hall malgrat haver-hi tanta crisi encara van endavant.

EL CONSEJERO DEL AMOR

LA Merceneta Soldevila, que és del milloret que corre avui en dia en qüestió de noies de cafè concert, continua al "Royal" on recull sorollosos aplaudiments.

A dir la veritat, la xicoteta s'ho mereix, puix és una bona artista i àdhuc esmerça la simpatia com els senyors de Sabadell els bitllets de cent.

La llàstima és que per ara n'hi ha pocs d'aquests darrers, que la cosa s'embolica i s'amaguen els calers.

EL CONSEJERO DEL AMOR

IES novetats del "Moulin Rouge" són "múltiples y variadas". Hi ha la Maria Canuto, molt caia, "Los Pamperos", que són argentins autèntics, la Zulima i la Camelia, que no té res que veure amb la del carrer de l'Hospital, 19.

Però que és molt bufoneta i fins digna d'un sonet i no dic d'una sonada per por de rebre un bolet.

L'afarta pobres

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Mod'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatro-Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 pts.

Reserva absoluta

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86

i centres d'específics

Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9

BARCELONA

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb raïdesa i economia vos seran curades en el

«Institut Mèdic Policlínic»

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.ª

—No sé el què em passa, però a mí, la tardor em sembla més calurosa que l'estiu...